

Chương 12

Nơi vực sâu hội kiến kỳ nhân

B

ên trong gian phòng lớn, Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ngồi ở ghế lớn, nét mặt dăm chiêu nghĩ ngợi.

Chợt có tiếng vọng từ ngoài, tuy thanh âm rất khẽ song sắc gọn.

- Bẩm báo giáo chủ, Khổng trang chủ đến.

- Cho vào!

Doãn Chí Bình sửa lại thế ngồi, cửa phòng mở, Khổng Thiện Vương Ngự Thế Quân bước vào. Lần này lão đi một mình không có hai tên Khổng Lam và Khổng Hắc theo hầu.

Doãn Chí Bình vẫn ngồi yên vị, lão đưa tay ra chỉ ghế:

- Khổng trang chủ, mời ngồi.

- Đa tạ!

Khổng Thiện Vương bái chào Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái, rồi mới chịu ngồi xuống ghế. Chờ kẻ phục dịch mang trà đến rồi trở lui, sau đó Ngự Thế Quân lên tiếng:

- Không biết có chuyện gì mà giáo chủ lại cho triệu kiến bốn sơn trang?

Doãn Chí Bình cất giọng:

- Đáng lý ra tại hạ không có ý làm phiền tới Khổng trang chủ, nhưng có chuyện thắc mắc muốn được hỏi qua.

- Là chuyện gì thế?

Doãn Chí Bình đứng dậy, rời ghế, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi nói:

- Hôm rồi trong nội giáo xảy ra cuộc ấu đả, kẻ gian đã dẫn Tống Kim Bình trốn thoát.

- Có chuyện này sao?

Doãn Chí Bình quan sát nét mặt của Khổng Thiện Vương, hần nhận xét thấy chẳng có gì thay đổi, liền nói tiếp:

- Ngay cái hôm Khổng trang chủ rời bốn giáo ra đi cho nên hôm nay tại hạ mới cho mời Khổng trang chủ đến.

Khổng Thiện Vương nhíu mày tỏ ra khó hiểu:

- Không lẽ nói như giáo chủ đây, sự việc kia có liên quan tới tại hạ?

Doãn Chí Bình vội xua tay:

- Tại hạ không dám quả quyết như vậy, song có một điều khó hiểu, nghi không ra, cho nên mới làm phiền đến Khổng trang chủ.

Khổng Thiện Vương nghe vậy, cao giọng:

- Giáo chủ chớ ngại, có gì cứ nói ra đi.

Doãn Chí Bình ngồi trở lại ghế ngồi, rồi từ từ nói:

- Kể gian hôm đó đã sử dụng Khổng mê u hương phấn của Khổng Tước Sơn Trang.

Lần này đến lượt Khổng Thiện Vương đứng bật dậy:

- Có chuyện này nữa sao? Không biết giáo chủ có bắt được hung thủ?

Doãn Chí Bình lắc đầu:

- Bọn thuộc hạ của bốn giáo dù mình đồng da sắt, cũng đâu dám đuổi theo. Hướng hồ chỉ là da thịt con người, làm sao dám chọi lại với loại phấn độc đó.

- Như vậy tên gian phi ấy đã thoát đi?

Doãn Chí Bình gật đầu:

- Và cứu được luôn Tống Kim Bình.

- Thật tức chết đi được, tại sao tên đó lại có Khổng mê u hương phấn?

Doãn Chí Bình chép miệng:

- Chính tại hạ cũng đang muốn biết điều đó. Theo tại hạ được rõ, Khổng mê u hương phấn là loại phấn độc của Khổng Tước Sơn Trang, tại sao bị truyền ra ngoài?

Khổng Thiện Vương nhướng cao đôi mày:

- Giáo chủ nghi là người của Khổng Tước Sơn Trang?

Doãn Chí Bình xua tay:

- Tại hạ chưa dám khẳng định điều này, nhưng cứ thắc mắc mãi vì theo tại hạ biết chỉ có con cháu và trang chủ ra, đệ tử của Khổng Tước Sơn Trang đâu ai được sử dụng.

Khổng Thiện Vương gật nhẹ đầu:

- Giáo chủ nói rất đúng, nhưng không loại trừ trường hợp có kẻ gian trộm đi thì sao?

- Nói như Khổng trang chủ đây, chẳng lẽ nơi Khổng Tước Sơn Trang có nội ứng chăng?

Khổng Thiện Vương ngồi trở lại ghế, chấp hai tay:

- Về việc này, tại hạ sẽ điều tra ngay lập tức.

Nhìn thái độ của Khổng Thiện Vương lộ vẻ giận dữ, Doãn Chí Bình nghĩ thầm trong đầu:

"Cũng có thể lão ta hoàn toàn không phải là kẻ chủ mưu trong chuyện này, song đề phòng vẫn hơn."

Suy nghĩ trong đầu xong, Doãn Chí Bình nói:

- Thật ra tại hạ chưa bao giờ nghi kỵ với Khổng trang chủ, nhưng muốn báo chuyện này là để trang chủ sớm điều tra xem kẻ đó là ai, và để đề phòng việc phòng thủ ở Khổng Tước Sơn Trang tốt hơn.

- Đa tạ lời dặn của giáo chủ. Tại hạ sẽ tức tốc làm ngay những việc đó.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười nhạt, cất giọng:

- Tạm thời nên gác lại chuyện đó, bao giờ tra cứu sẽ tính. Bây giờ xin hỏi trang chủ một việc.

- Giáo chủ cứ hỏi.

Doãn Chí Bình nói tiếp:

- Chuyện tại hạ nhờ, không biết trang chủ đã làm tới đâu rồi?

Khổng Thiện Vương thở hắt ra:

- Thân thể của người bị mất quả nhiên là bí ẩn. Tại hạ đã cho thuộc hạ theo dõi song lần nào cũng bị gã làm mất dấu.

Doãn Chí Bình nhú mày:

- Không biết cao nhân đó là ai. Điều này rất quan trọng đối với tại hạ.

Khổng Thiện Vương lên tiếng:

- Tại hạ sẽ cố gắng hơn trong việc điều tra, mong rằng sẽ mang lại kết quả càng sớm càng tốt.

Doãn Chí Bình khiêm tốn:

- Vạn sự đều nhờ vào tài lực của Khổng trang chủ.

- Giáo chủ lại khách sáo nữa rồi.

Gã Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh từ ngoài bước vào, cúi đầu:

- Bẩm báo sư phụ, bên ngoài có Tây Vương Chu Kiếm Sinh xin cầu kiến.

Doãn Chí Bình cười nhạt:

- Ta cũng đang có ý chờ hấn đây, cho mời vào.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh lui ra, Khổng Thiện Vương bèn thốt:

- Giáo chủ, tại hạ xin được cáo lui trước.

Doãn Chí Bình cảm lại:

- Sao lại đi? Khổng trang chủ nên ở lại, tại hạ có chuyện muốn nhờ trang chủ làm chứng giúp.

Khổng Thiện Vương lấy làm lạ, lão nhú mày tỏ ra không hiểu.

Doãn Chí Bình bèn nói:

- Một lát nữa trang chủ sẽ rõ, đừng nôn nóng hay thắc mắc chi sớm.

Lúc này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát từ bên hông phòng bước vào, đứng hai bên Doãn Chí Bình.

Một lúc sau, hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng cùng Nhụy Ngọc Miêu bước vào, sau lưng họ là Tây Vương Chu Kiếm Sinh và Tam Sát Miêu Vi Thức.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chợt nhận ra Khổng Thiện Vương Ngự Thế Quân, lão có vẻ hơi ngạc nhiên, song chẳng nói gì, cứ lăm lăm bước tới.

Về phần Khổng Thiện Vương lão cũng lấy làm lạ, không biết Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình muốn làm gì đây, soa lại tụ tập đám hộ pháp và hai gã đại đệ tử ở đây?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh bái chào Doãn Chí Bình một cái rồi sau đó mới khẽ nhìn qua chỗ Khổng Thiện Vương cười nói:

- Không ngờ có cả Khổng trang chủ ở đây, lâu quá chúng ta mới tái ngộ.

Khổng Thiện Vương đáp:

- Tây Vương chủ nhân vẫn mạnh?

- Đa tạ.

Doãn Chí Bình khoác tay:

- Mời các vị an tọa.

Chủ khách cùng ngồi, Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn cất giọng:

- Hôm nay tại hạ đến U Hồn Cốc để đón Chu nhi về.

Khổng Thiện Vương vờ ngạc nhiên:

- À! Thì ra hài nhi của Tây Vương chủ nhân đang lưu lại U Hồn Cốc?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh đáp:

- Trang chủ không biết hay sao?

Doãn Chí Bình xen vào:

- Trong chuyện này tại hạ nào có nói nên Khổng trang chủ đâu biết.

Chu Kiếm Sinh nói tiếp:

- Không biết Chu nhi hiện đang ở đâu? Có thể để tại hạ gặp được chăng?

Doãn Chí Bình đáp:

- Tất nhiên là được, nhưng trước khi để tây vương chủ nhân gặp Chu cô nương, tại hạ có một việc muốn nhờ hai vị đây đứng ra làm chứng giùm.

Cả hai người Tây Vương Chu Kiếm Sinh và Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết Doãn Chí Bình muốn gì.

Khổng Thiện Vương bèn lên tiếng:

- Không biết giáo chủ nhờ tại hạ và Tây Vương nhân huynh đây đứng ra làm chứng chuyện gì?

Doãn Chí Bình chẳng trả lời mà nhìn qua Bạch Ưng. Lâm Đạt Vinh bèn bước đến trước mặt Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình quỳ xuống:

- Dạ, sư phụ có chuyện gì truyền dạy.

- Con theo ta được bao lâu rồi?

Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh không hiểu tại sao Doãn Chí Bình lại hỏi gã như vậy, nên còn ấp úng chưa đáp.

Doãn Chí Bình bèn hỏi:

- Sao con không trả lời ta?

- Dạ, từ bảy tuổi đệ tử đã được sư phụ đưa về U Hồn Cốc nuôi dạy, công ơn ấy đệ tử không bao giờ quên.

Doãn Chí Bình gật đầu:

- Tốt, sở dĩ hôm nay ta hỏi con điều này là bởi muốn tuyên bố một việc.

Nói đoạn, hắn nhìn qua hai vị khách, vòng tay thốt:

- Nhị vị chủ nhân, hôm nay tại hạ có ý nhận Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh làm nghĩa tử, nhờ hai vị làm chứng cho.

Hầu như ai cũng bất ngờ trước quyết định này của Doãn Chí Bình. Họ đưa mắt nhìn nhau lấy làm lạ.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười:

- Như vậy thì càng hay hơn, từ nay giáo chủ đã có con để tiếp tục phát huy sự hưng thịnh của U Hồn Cốc, nếu ai là hôn thê của nghĩa tử thì thật là đại phúc.

Doãn Chí Bình bái tạ:

- Tây Vương Chu huynh quá khen.

Khổng Thiện Vương nói với gã Bạch Ưng:

- Sao người còn ở đó, không mau đa tạ U Hồn giáo chủ.

Gã Bạch Ưng nhanh nhẹn cúi đầu:

- Đệ tử đa tạ sự chiếu cố của sư phụ.

Doãn Chí Bình bật cười:

- Coi kìa, sao còn gọi ta là sư phụ?

- HÀi nhi cúi đầu khấu kiến nghĩa phụ.

Doãn Chí Bình nói tiếp:

- HÀi nhi nghe đây, từ nay con phải hết lòng vì thanh danh của U Hồn Cốc, ngày càng làm cho hưng thịnh.

- HÀi nhi sẽ không làm cho nghĩa phụ phải thất vọng.

Doãn Chí Bình gật đầu tỏ ra hài lòng:

- Được, HÀi nhi làm cho ta hài lòng lắm.

Nói dứt, Doãn Chí Bình nhìn qua Nhụy Ngọc Miêu cất tiếng:

- Nhụy hộ pháp bước ra đây.

Nhụy Ngọc Miêu chờ Bạch Ưng đứng lên bước tới cạnh Doãn Chí Bình, ả mới quỳ xuống ngay chỗ của Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh tâu:

- Thuộc hạ đang đợi lệnh.

Khổng Thiện Vương lấy làm lạ nên hỏi:

- Chẳng lẽ giáo chủ có ý nhận thêm một nghĩa nữ hay sao?

Doãn Chí Bình bật cười ha hả:

- Khổng Thiện Vương trang chủ có sự nhận xét thật tinh tường, quả nhiên tại hạ có ý đó.

Nhụy Ngọc Miêu thoáng giật mình, ả khẽ liếc qua Khổng Thiện Vương một cái, nhưng hẩn phớt lờ đi nói tiếp:

- Như vậy thật phúc phần cho Nhụy hộ pháp.

Doãn Chí Bình nói với Nhụy Ngọc Miêu:

- Người theo ta bao năm và vào sanh ra tử cũng không ít, xét thấy sự trung thành của người, nên ta có ý nhận người làm nghĩa nữ. Ý người như thế nào?

Nhụy Ngọc Miêu cất giọng:

- Thuộc hạ thật bất ngờ trước quyết định này của giáo chủ. Nếu được vậy từ nay nghĩa nữ sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.

Nhụy Ngọc Miêu cúi lạy Doãn Chí Bình ba cái, sau đó tiến tới đứng cạnh một bên của U Hồn giáo chủ.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười sảng khoái:

- Thật không ngờ song hỉ lâm môn, xin chúc mừng giáo chủ cùng một lúc có hai người con.

- Đa tạ Tây Vương nhân huynh đã quá khen.

Doãn Chí Bình nói xong, trầm ngâm một chút, sau đó thốt:

- Tại hạ có một việc muốn được hỏi qua ý kiến của Tây Vương nhân huynh.

Chu Kiếm Sinh ân cần nói:

- Giáo chủ đừng ngại, xin cứ nói.

- Tại hạ cũng chưa định bề gia thất, ý muốn xin cưới cho đồ nhi, không biết Tây Vương nhân huynh nghĩ thế nào?

Chu Kiếm Sinh giật mình, nghĩ thầm:

"Thì ra hẳn bày những chuyện này là có dụng ý từ trước. Thảo nào mới nhận Bạch Ứng làm con, hiện Chu nhi đang trong tay hẳn, nếu mình từ chối thì có hại cho Chu nhi. Doãn Chí Bình này quả là lợi hại."

Thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh trầm tư, Doãn Chí Bình cười thầm rồi thốt:

- Ý Tây Vương Chu huynh thế nào?

Chu Kiếm Sinh ấp úng đáp:

- Đề nghị của giáo chủ quá bất ngờ làm tại hạ chưa biết phải trả lời sao?

Doãn Chí Bình cười lạt:

- Nếu được Tây Vương nhân huynh nhận lời thì hay biết bao nhiêu.

Chu Kiếm Sinh cất giọng:

- Chuyện hôn nhân là rất quan trọng, theo ý tại hạ nên để cho Chu nhi quyết định sẽ tốt hơn.

Khổng Thiện Vương xen lời:

- Chuyện hôn nhân từ xưa đến nay là do cha mẹ sắp xếp, nếu Tây Vương Chu Kiếm Sinh đã quyết không lẽ Chu cô nương kháng lệnh.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhìn snag Khổng Thiện Vương một cái rồi làm thinh.

Đối với lão từ chối cũng khó mà chấp nhận càng khó hơn. Lão ở trong cái thế tấn thối lưỡng nan.

Vuốt khê chòm râu, Tây Vương cất giọng:

- Được sự chiếu cố của giáo chủ, tại hạ rất lấy làm cảm kích vô cùng. Hay là để tại hạ gặp qua Chu nhi bàn thử xem sao?

Doãn Chí Bình gật đầu:

- Tại hạ cũng không có ý bắt ép Chu cô nương. Vậy cứ để Chu cô nương ra đây rồi hãy tính.

Hắn cao giọng ra lệnh:

- Lập tức mời Chu cô nương tới đây.

- Dạ!

Gã môn đồ đứng bên ngoài dạ to rồi cấp tốc chạy đi.

Doãn Chí Bình lại nói:

- Tại hạ có thêm ý này để nói với Tây Vương nhân huynh.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh thoáng giật mình, bởi vì bây giờ mỗi lời nói, mỗi đề nghị của Doãn Chí Bình đều đem đến sự bất lời cho hắn, nhưng dầu sao hắn cũng không còn cách để thối thoát.

Mặt ngoài làm tĩnh, Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười nhẹ lên tiếng:

- Không biết lại là chuyện gì đây, xin giáo chủ cứ nói.

Doãn Chí Bình tỏ ra hưng phấn, hắn cao giọng thốt:

- Chuyện là như thế này. Bỗng dưng tại hạ nghĩ ra một cao kiến. Tại hạ được biết Tam Sát Miêu Vi Thức đã góa bụa hơn hai năm nay, nên có ý muốn gã nghĩa nữ Nhụy Ngọc Miêu cho Miêu hộ pháp, ý của người ra sao?

Tam Sát Miêu Vi Thức thoáng biến sắc, có lẽ hắn chẳng ngờ Doãn Chí Bình lại có ý tác hợp bạo như vậy, nên hắn cũng chẳng biết tính sao, chỉ đưa mắt nhìn qua Tây Vương Chu Kiếm Sinh vừa để cầu cứu, vừa để hội ý.

Riêng về Tây Vương Chu Kiếm Sinh từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lão quá rõ dã tâm của Doãn Chí Bình. Hắn hỏi xin cưới Chu Thất Thất cho Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh để giữ Chu Thất Thất ở lại U Hồn Cốc, làm áp lực buộc lão phải hợp tác và chịu dưới sự sai bảo của hắn, nếu có hành động hay cử chỉ chống đối thì hắn sẽ dùng Chu Thất Thất ra như một bình phong để chế ngự lão.

Còn về việc gã Nhụy Ngọc Miêu cho Tam Sát Miêu Vi Thức, bên ngoài là một hảo tâm, nhưng thực chất bên trong là một âm mưu. Còn gì lợi hại khi có người của mình trong nội bộ của đối phương.

Hành động kế hoạch gì của đối phương tất sẽ được biết trước để phòng bị và có cách ứng phó khi cần thiết.

Nói như thế nào thì Doãn Chí Bình đều nắm lấy phần lợi trong tay, nếu suy cho cùng dù có phải hy sinh đi hai nghĩa nhi thì chúng cũng chỉ là người ngoài, chẳng ruột

rà máu mủ gì với hấn, bằng ngược lại Chu Kiếm Sinh có thể mất đi đứa con gái duy nhất mà lão có.

Chẳng dám suy nghĩ lâu, nên Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn nhìn Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:

- Chuyện này thuộc về chuyện riêng của Tam Sát Miêu Vi Thức, ta không thể nào xen vào được, vậy thì tùy họ pháp định đoạt.

Tam Sát Miêu Vi Thức hiểu câu nói của Tây Vương Chu Kiếm Sinh, bèn nhìn qua Doãn Chí Bình nhã nhặn cúi đầu nói:

- Tại hạ rất lấy làm cảm kích được U Hồn giáo chủ nghĩ đến, song thoát nghĩ phận mình thấp kém, đâu dám mơ mộng hảo huyền.

Doãn Chí Bình xua tay:

- Chớ khách sáo như vậy, nếu so về chức phận, Nhụy Ngọc Miêu và Miêu Vi Thức cùng là hộ pháp, thì có gì thua kém? Có khác chẳng ả là nghĩa nữ của ta mà thôi!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chợt xen vào một tiếng:

- Nay giáo chủ muốn gả nghĩa nữ cho Miêu hộ pháp, tức là hạ mình xuống một bậc, chẳng lẽ các hạ không nhận thấy điều đó hay sao?

Tam Sát Miêu Vi Thức cất giọng:

- Tấm thịnh tình của giáo chủ tại hạ xin khắc cốt ghi tâm, nhưng nường tử của tại hạ chưa chết được bao lâu, nếu bây giờ lập thêm thê thiếp, e thiên hạ dị nghị chẳng?

Doãn Chí Bình bật cười thật to:

- Ai dám dị nghị nào? Ta đường đường là giáo chủ một giáo phái lớn, đã dám đứng ra làm chuyện đó, thử hỏi có ai còn chống đối chứ?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát khế thốt:

- Miêu hộ pháp sao không cảm ơn U Hồn giáo chủ đi?

Cực chẳng đã, Tam Sát Miêu Vi Thức đành chấp tay bái Doãn Chí Bình một cái:

- Tại hạ xin đa tạ hảo tâm của giáo chủ.

Doãn Chí Bình cất tiếng cười thật to và đầy sáng khoái. Trong tiếng cười của hấn chất chứa tới hai ý.

Một là hấn cười cho kế hoạch của hấn đã thành công, lần này buộc Tây Vương Chu Kiếm Sinh phải chịu hợp tác với hấn.

Hai là hấn cười cho sự bất lực của đối phương, dù đoán ra được dụng ý của hấn nhưng vẫn phải nuốt hận mà vui vẻ bắt tay với hấn.

- Cha!

Chu Thất Thất theo chân tên giáo đồ tới nơi, nhìn thấy Tây Vương Chu Kiềm Sinh nàng đã gọi to.

Tây Vương Chu Kiềm Sinh cũng mừng rỡ:

- Chu nhi!

Hai cha con nắm lấy tay nhau mừng rỡ. Chu Kiềm Sinh hỏi tiếp:

- Bấy lâu nay con vẫn khỏe chứ?

Ý câu nói này của Chu Kiềm Sinh là ngầm hỏi Doãn Chí Bình đối xử với nàng ra sao?

Vốn nhanh nhẹn nên Chu Thất Thất hiểu ngay ý của cha, nàng gật đầu:

- Con vẫn khỏe, U Hồn giáo chủ đối xử với con rất tốt.

Chu Kiềm Sinh thúc giục:

- Mau mau tạ lễ giáo chủ rồi theo cha cùng trở lại Tây Vương phái.

Khổng Thiện Vương cản lại:

- Khoan đã, Tây Vương nhân huynh chưa nói rõ chuyện hôn nhân cho Chu cô nương biết kia mà?

Chu Thất Thất lấy làm lạ nhìn Chu Kiềm Sinh hỏi:

- Hôn nhân? Chuyện gì vậy cha?

Tam Sát Miêu Vi Thức thay mặt Chu Kiềm Sinh thuật lại mọi chuyện cho Chu Thất Thất biết, nghe xong nàng quất mắt nhìn U Hồn giáo chủ rồi nói:

- Bỏn cô nương đây nói cho giáo chủ biết, không bao giờ có chuyện đó. bỏn cô nương chẳng bao giờ lấy người của U Hồn Cốc.

Chu Kiềm Sinh hốt hoảng sợ Chu Thất Thất sẽ làm cho Doãn Chí Bình nổi giận, nên vờ quát tháo:

- Chu nhi, không được ăn nói hồ đồ như vậy, bậc hậu bối không có quyền ngang ngược trước mặt các vị tiền bối.

Doãn Chí Bình chẳng những không giận mà còn cười vui, thốt:

- Không sao, tại hạ đã đoán từ trước Chu cô nương sẽ từ chối, nhưng cũng chẳng sao, Tây Vương Chu huynh, tại hạ có ý này.

- Giáo chủ cứ nói, lão đây xin nghe.

Doãn Chí Bình nói tiếp:

- Nên để cho Chu cô nương lưu lại bốn giáo một tháng, để cho hai đứa làm quen với nhau. Nếu trong thời gian đó vẫn không có kết quả, tại hạ sẽ đích thân đưa Chu cô nương về Tây Vương phái.

Chu Thất Thất phụng phụ:

- Phụ thân, hài nhi sẽ không lưu lại đây đâu, chúng ta mau rời khỏi lập tức.

Chu Kiếm Sinh lườm con gái một cái, sau đó nói:

- Giáo chủ đã nói vậy có khác gì bắt ép tại hạ đâu chứ?

Khổng Thiện Vương lại xen vào:

- Sao Tây Vương nhân huynh nói như thế? Ít ra cũng nên để cho chúng nó tìm hiểu lẫn nhau, vả lại giáo chủ cũng đã hứa sau một tháng nếu sự việc không xong, sẽ đích thân đưa Chu cô nương về Tây Vương phái kia mà.

Chu Thất Thất cúi kính:

- Lão biết gì mà xen vào chuyện của người khác.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát con gái, rồi nói với Khổng Thiện Vương:

- Khổng trang chủ bỏ qua cho.

- Không sao, không sao, tại hạ đâu có chấp gì đám hậu sinh.

Chu Kiếm Sinh vòng tay nói với Doãn Chí Bình:

- Giáo chủ đã nói vậy, tại hạ cũng khó chối từ, vậy cứ thế mà làm.

- Tốt, tốt lắm.

Chu Thất Thất không ngờ cha mình lại đồng ý để nàng ở lại U Hồn Cốc, nên vùng vằng:

- Hài nhi sẽ không lưu lại đây đâu.

Mặc cho sự dỗi hờn của Chu Thất Thất, Doãn Chí Bình ra lệnh:

- Người đâu mang rượu ra đây, hôm nay là ngày vui chúng ta phải cạn ly.

Hắn vừa nói dứt lời đã thấy một tên giáo đồ ôm tay máu chạy vào:

- Giáo chủ, không xong rồi.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thấy vậy quát hỏi:

- Có gì mà người hốt hoảng đến như vậy?

- Dạ, bẩm Phi hộ pháp, có người xông vào U Hồn Cốc của chúng ta.

Nhụy Ngọc Miêu bừng giận:

- Kẻ nào dám to gan như thế? Nghĩa phụ hãy để nghĩa nữ ra đó bắt đem vào đây.

Doãn Chí Bình ngăn lại:

- Khoan đã, hãy hỏi cho rõ nguyên nhân xem sao.

Gã giáo đồ liền nói tiếp:

- Tên này bảo vào đây đòi người.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh phần nộ:

- Người gì mà hấn đòi?

- Dạ, hấn bảo giáo chủ phải trả ngay Chu cô nương, bằng không hấn sẽ phá nát U Hồn Cốc ra bình địa.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát bùng lửa giận, gầm lên:

- Thật là quá lắm, chẳng coi ai ra gì. Giáo chủ, để thuộc hạ ra ngoài ấy xem sao?

Về phần Chu Thất Thất nghe nói có người đến đây vì mình thì trong lòng lâng lâng một cảm giác khó tả, và đoán biết ngay người ấy là Trương Thiên Trung, bèn hăng hái thốt:

- Ta cũng ra ngoài nữa.

Chu Kiếm Sinh nhìn con gái, phần nào đoán ra sự việc, bèn cất tiếng hỏi:

- Chu nhi, trông con như vậy, chẳng lẽ nào có quen gã ấy.

- Chính là người cứu con dạo nọ mà hài nhi có nói cho phụ thân nghe rồi đó.

Khổng Thiện Vương hỏi:

- Hấn là ai vậy Chu cô nương?

- Trương Thiên Trung.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh bật thốt:

- Thì ra là hấn, xin phép nghĩa phụ để hài nhi ra dạy cho hấn một bài học.

Doãn Chí Bình cười gằn:

- Hóa ra là hấn, được, để ta ra ngoài xem hấn muốn gì?

Nói dứt rồi ghé đi liền, mọi người khác bèn nối gót theo sau.

Bên ngoài đã có một số giáo đồ của U Hồn Cốc, kẻ bị thương, người la lối xếp lớp ở cạnh lối ra vào. Chúng nhìn thấy Doãn Chí Bình thì lập tức cúi đầu:

- Giáo chủ!

- Giáo chủ!

Doãn Chí Bình đưa mắt quan sát, hấn thấy Trương Thiên Trung đang bị một tốp giáo đồ vây đánh, nhưng chàng vẫn bình thản không tỏ ra mệt nhọc gì.

- Dừng tay!

Lệnh ban ra, bọn giáo đồ chẳng ai dám kháng lệnh, lập tức thu binh khí nhảy ra ngoài vòng chiến.

Trương Thiên Trung liền bước tới, chàng thấy sau lưng Doãn Chí Bình có rất nhiều người và nhận ra Khổng Thiện Vương bèn thốt:

- Thì ra có cả Khổng trang chủ ở đây sao, từ lúc chúng ta chia tay nhau ở dinh tuần phủ, các hạ vẫn bình an chứ?

Sợ Doãn Chí Bình hiểu lầm, Khổng Thiện Vương liền lên tiếng:

Người dám lén vào dinh của quan tuần phủ, chẳng khác nào một tên đạo chích, hay ho gì mà còn kể ra.

Khổng Thiện Vương nói vậy có ý hạ nhục Trương Thiên Trung để chàng xấu hổ mà tránh đi chuyện đó, chung quy hẳn sợ chàng cứ quanh quẩn vào câu chuyện đó có thể làm lộ ra những gì mà chàng nghe được trước đây.

Còn Trương Thiên Trung thì chẳng rõ ý này của đối phương nên cứ thốt:

- Làm đạo chích còn hơn con người xấu xa của các hạ.

- Người còn dám nói ta sẽ không bỏ qua cho đâu.

Doãn Chí Bình can lại:

- Khổng trang chủ, chớ nóng. Trương Thiên Trung hôm nay người tới đây để đòi người hay gây sự.

Trương Thiên Trung cao giọng:

- U Hồn giáo chủ nên giao trả Chu Thất Thất ra đây, nhất quyết tại hạ không làm khó dễ gì.

Doãn Chí Bình ngửa mặt lên trời, buông ra một tràng cười tưởng chừng không dứt, rồi đột ngột ngưng bật. Hắn quất mắt nhìn chàng, gần từng tiếng:

- Làm khó dễ bốn giáo? Người đủ sức làm chuyện đó sao?

Bây giờ Chu Thất Thất theo chân Tây Vương Chu Kiếm Sinh bước ra ngoài, nghe tiếng của Trương Thiên Trung, nàng bèn lướt tới gọi:

- Trương đại ca, muội đây nè.

Trương Thiên Trung nhìn thấy Chu Thất Thất thì mừng lắm, chợt thấy Chu Kiếm Sinh nắm lấy tay nàng giữ lại, bèn quát:

- Lão già kia, sao dám nắm tay Chu muội của ta?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều quát to lên một tiếng:

- Người thật là to gan, dám mắng cả Tây Vương chủ nhân.

Nghe Phi Bất Thiều nói người đó là Tây Vương, Trương Thiên Trung bèn hỏi:

- Không lẽ các hạ đây là Tây Vương Chu Kiếm Sinh?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật đầu đáp:

- Thiếu hiệp đoán không sai.

Lửa hận bốc lên làm mờ cả đôi mắt của Trương Thiên Trung, chàng hét lên:

- Quả trời cao có mắt, khỏi mất công ta tìm kiếm. Cừu nhân giết chết mẹ ta đây rồi.

Chu Kiếm Sinh ngơ ngác chẳng hiểu gì, bèn hỏi:

- Thiếu hiệp nói gì thế? Ai là cừu nhân giết chết mẹ của thiếu hiệp?

- Người còn giả vờ hay sao? Năm xưa chính người đã bức bách mẹ ta phải chết, giờ còn chối hay sao?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gất giọng:

- Chớ ăn nói hồ đồ, ngậm máu phun người.

Trương Thiên Trung gạt ngang, cúi kinh thốt:

- Người biết gì mà xen vào chứ? Tây Vương Chu Kiếm Sinh, ta hỏi mi, có phải mười bảy năm về trước mi đã bức chết cô gái tên Mộng Lan Hoa?

Hầu như tất cả những ai có tham gia vào câu chuyện năm xưa đều giật mình sững nhìn Trương Thiên Trung.

Doãn Chí Bình cau mày:

- Không lẽ người là con trai của Trương Hồ Hầu?

Trương Thiên Trung liền nói:

- Giáo chủ cũng biết Trương Hồ Hầu?

- Người chưa trả lời ta.

Trương Thiên Trung lắc đầu:

- Ta không biết!

Doãn Chí Bình găm lên:

- Người là con của Mộng Lan Hoa, tức là con của Trương Hồ Hầu. Vậy Chấn Thiên Kiếm hiện đang ở đâu, nói mau?

Trương Thiên Trung gật gù:

- Nếu giáo chủ đã xác định rõ điều đó thì tại hạ quả là con trai của Trương Hồ Hầu rồi, và bây giờ tại hạ đã rõ ra phần nào câu chuyện. Cũng vì Chấn Thiên Kiếm mà gia đình tại hạ bị các người sát hại.

Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:

- Ta cũng chẳng giấu người làm gì, chính năm xưa ta truy sát gia phụ của người để đoạt lấy Chấn Thiên Kiếm. Bây giờ người làm gì được ta?

Nộ khí xung thiên, Trương Thiên Trung gầm lên như hổ rống:

- Phường chó má, hôm nay Trương Thiên Trung này quyết lấy mạng bọn người để tế cho gia phụ và tiên mẫu.

Hai tay chàng khởi động toan phát đòn thì Chu Thất Thất nói to:

- Trương ca, sao lại có chuyện đó được. Không lẽ phụ thân của muội cũng tham dự vào chuyện đó?

Trương Thiên Trung giật mình:

- Muội nói ai là gia phụ của muội chứ?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười lớn:

- Tất nhiên là lão phu đây chứ còn ai nữa.

- Thật uống công cho huynh lặn lội tới đây vì muội, vậy mà...

Khổng Thiện Vương bèn trêu:

- Oan nghiệt quá phải không?

Nghe đối phương ngạo mình, Trương Thiên Trung đưa cao hữu chưởng, đồng thời quát:

- Nói nhảm! Ta và Chu Thất Thất chỉ là huynh muội chi giao.

Khổng Thiện Vương được nước nói thêm:

- Như vậy thì càng hay, từ huynh muội dần dần tiến xa hơn một chút có sao đâu.

Trương Thiên Trung quá then thành giận, gót chân giậm phịch, thân người bay vù tới, đôi tay vung lên thành hình vòng cung đánh tới.

Khổng Thiện Vương đã từng động thủ với Trương Thiên Trung trước đây cho nên có coi chàng ra gì. Hắn chẳng thèm né tránh, cử chưởng đánh trả lại ngay.

Ầm...

Tiếng nổ dường như làm cho Khổng Thiện Vương bưng tỉnh. Hắn đâu có ngờ Trương Thiên Trung hôm nay đã khác với Trương Thiên Trung khi gặp hắn trước đây.

Khổng Thiện Vương nhú mày tự nhủ:

"Quái lạ, mới cách mặt chẳng bao lâu, thế mà công lực của gã tăng tiến một cách đáng sợ? Thảo nào gã dám đơn thương độc mã tới đây gây sự!"

Nghĩ đoạn, lão cao giọng:

- Tiểu tử, người cũng giỏi lắm, nhưng chó tự phụ.

Lời nói vừa dứt, hấn đã xuất chiêu liền. Chưởng phong xé gió hướng thẳng vào Trương Thiên Trung.

Chiêu thức của Khổng Thiện Vương chưa thành hình, Trương Thiên Trung nhanh như chớp tiến lên, Ảo ảnh ma pháp lay động, thoát một cái đã biến mất.

Khổng Thiện Vương rất rõ đối phương muốn gì, hấn lập tức thối lui. Hai tay phát lên, tay áo rít gió một đạo kinh phong vút tới như sóng trào, thác lũ, nhắm bóng mờ đang di động mà công tới.

Ảo ảnh ma pháp là lối khinh công tuyệt thế của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, tất nhiên đâu dễ bị kẻ khác đánh bại. Trương Thiên Trung nghe gió lộng, còn đang trong vòng sử dụng Ảo ảnh ma pháp nên chàng liền trở ngược người lộn về phía sau tránh đòn.

Chuyện làm này đối với Trương Thiên Trung không một chút khó khăn gì, nhưng đối với những người đứng ngoài một lần nữa họ lại thấy thân người mờ nhạt của chàng lại biến mất.

Và chàng xuất hiện sau lưng Khổng Thiện Vương.

Rõ ràng gã ma đầu Khổng Thiện Vương vô tình lại kẹt trong cái thế chẳng dạng dừng, lẽ nào để bại dưới tay một đứa hậu bối thì còn gì là mặt mũi của gã.

Dù có phải thọ thương cũng chẳng thu tay về, Khổng Thiện Vương đành lòng trở ngược đôi tay, đồng thời thân người uốn cong chẳng khác nào con mãng xà uốn éo, phát xuất chiêu đánh ngay lập tức.

Lần này phần thắng nghiêng về tay Khổng Thiện Vương, chưởng pháp đánh ra vừa chớp động đã thấy hấn vọt người lên cao, hai cánh tay áo lại phát thêm lần nữa.

Thân pháp của Trương Thiên Trung cực kỳ mau lẹ, lập tức chàng trở bộ dùng tiếp Ảo ảnh ma pháp thoát đi, vừa kịp lúc kình chưởng phong ập tới.

Bùng...

Nơi Trương Thiên Trung vừa rời khỏi, đất cát bị hất tung tứ phía, tạo nên một hố sâu non một tấc.

Chàng có vẻ giật mình, chẳng dám khinh suất nữa.

Còn Khổng Thiện Vương đánh hụt rồi bèn biến thế, hoành bộ thân pháp tiếp tục tấn công.

Không còn nhịn được nữa, Trương Thiên Trung đảo lộn thân ảnh nhảy ra xa đáp xuống. Hai chân giang rộng, xuống tấn, nhanh chóng đưa nguyên khí lên đan điền, một luồng nội lực hùng hậu tràn đầy như muốn tuôn ra ngoài. Chàng đẩy nội lực vào hai cánh tay đánh mạnh ra.

Sức ép cuộn cuộn tựa sóng dào gió thét, mãnh liệt như sóng động ba đào.

Nhìn thấy chưởng lực đối phương đánh tới, Khổng Thiện Vương nhận ra bí pháp đó, chợt thốt khẽ:

- Ngọc trăm thần công!

Khổng Thiện Vương có vẻ hơi bối rối, không phải vì hắn chẳng dư sức chống trả, mà có phần ngạc nhiên thì đúng hơn. Bởi Khổng Thiện Vương quá bất ngờ khi nghĩ rằng Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo lại có một hậu nhân tài hoa đến thế.

Rủi thay cho hắn, chỉ lơ đãng có một chút mà suýt nữa mang hại. Đến chừng thấy chưởng phong thì đã sát kề một bên.

Đứng ngoài, Doãn Chí Bình thấy Khổng Thiện Vương gặp nguy, hắn lập tức tung người lên cao xoay tròn mấy vòng.

Trương Thiên Trung cảm thấy như trước mặt có hơn mười bàn tay đang đánh tới. Không dám chậm trễ bèn thu ngay chưởng pháp về và nhảy ra ngoài.

Nhờ thế Khổng Thiện Vương được cứu đi một bàn bại trông thấy.

Vừa then vừa giận, Khổng Thiện Vương lướt tới toan ra đòn đánh nữa, cũng may Doãn Chí Bình đưa tay cản lại, thốt:

- Khổng trang chủ, xin bớt giận và chớ vọng động.

Khổng Thiện Vương vẫn chưa nguôi cơn giận, lên tiếng:

- Giáo chủ cứ để mặc tại hạ.

Doãn Chí Bình lại khuyên:

- Hắn tới đây là muốn gây sự với U Hồn Cốc, trang chủ có thắng được hắn, người ngoài lại cho là chúng ta ỷ đông hiếp yếu.

Khổng Thiện Vương nghe vậy bèn lùi lại, Doãn Chí Bình hất mặt nói:

- Người tới đây là để cứu người, nay Chu cô nương không cần người lo nữa.

Trương Thiên Trung quát lên:

- Không cứu người thì ta cũng đòi lại sự công bằng cho gia phụ. Năm xưa người đuổi cùng diệt tận gia đình ta, hôm nay mối thù phải trả.

Doãn Chí Bình hứ to một tiếng:

- Có khí khái lắm, được! ta sẽ nhường bước cho người ba chiêu, nếu người bức bách được ta lui khỏi chỗ đứng dù nửa bước, coi như ta bại.

- Phách lối, chỉ cần một chiêu thôi cũng đủ đánh bại người rồi, chớ nói chi tới ba chiêu.

Chu Thất Thất lo sợ, lên tiếng:

- Trương Thiên Trung, huynh không là đối thủ của U Hồn giáo chủ đâu.

Trương Thiên Trung nhìn Chu Thất Thất, đôi mắt chàng ánh lên niềm cảm kích, nhưng tuyệt nhiên chẳng nói gì, bởi lẽ sự thật quá phũ phàng, nàng lại là con của kẻ thù bức chết mẹ của chàng.

Trương Thiên Trung quát mắt nhìn Doãn Chí Bình:

- Hôm nay ta phải bắt ngươi phải trả lại cái mạng cho gia phụ của ta.

Thân người Trương Thiên Trung bèn chớp động, lướt đến tung đòn đánh liền. Chiêu thứ nhất chàng đánh thẳng vào trước ngực đối phương.

Cuồng phong cuồn cuộn bắn tới khí thế bạt sơn dịch thủy mãnh liệt vô song.

Chỉ thấy Doãn Chí Bình quay người sang bên một chút, hai chân vẫn ở vị trí cũ, không hề chuyển đổi. Vậy mà cú pháp của Trương Thiên Trung đánh ra đã đi trước ra ngoài, tan loãng trong không khí.

Trương Thiên Trung cả kinh, lập tức chuyển song thế đánh thức thứ hai, bất chợt chàng xoay người một vòng, tả chưởng từ dưới đánh lên, hữu chưởng từ trên bổ xuống. Lưới chưởng như thiên la địa võng, trùng trùng điệp điệp. Gió rít lên vù vù như thiên binh vạn mã đánh thẳng vào người đối phương.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chẳng coi ra gì. Hắn bắt chéo hai tay rồi phát ra một cái, kinh phong bốc cao ngàn ngút, tỏa rộng bao phủ lấy chưởng pháp của Trương Thiên Trung.

Chàng có cảm giác như có một sức nặng nghìn cân đang chực chờ đè lên thân người mình. Hốt hoảng Trương Thiên Trung liền đảo lộn thân pháp nhảy tránh sang bên.

Doãn Chí Bình cất giọng khinh bỉ:

- Người chỉ còn một lần cơ may nữa thôi, hãy cố gắng mà tận dụng.

Trước sự trêu chọc của đối phương, Trương Thiên Trung không dần được nữa, hét to lên một tiếng như ma tru quỷ hú, lập tức phi thân vọt đến đánh liền ra ba chưởng cực kỳ thâm hậu, thân người chàng lay động thật nhanh, gió bốc lên ào ào.

Lần này chàng quyết tâm đánh bại địch thủ mới hả cơn tức giận nên chiêu pháp tung ra rất lợi hại, mang hơn mười thành hỏa hầu, chẳng khác nào sóng biển cuộn trào hết lớp này đến lớp khác cuốn tới.

Doãn Chí Bình nhận thấy lối ra đòn của Trương Thiên Trung hết sức lợi hại, hắn ngấm ngấm vận lực vào hai tay chuẩn bị đối phó, bất chợt hắn nhận ra một điều. Chưởng pháp của đối phương đánh ra đang mạnh bỗng yếu đi một nửa.

Sự phán đoán của Doãn Chí Bình thật không sai. Quả nhiên Trương Thiên Trung đang tận lực đánh ra mấy đòn quyết định chợt chàng nghe nhói đau ở ngực và biết

rằng Ung Vương thần đơn đã bộc phát, lập tức thế đánh của chàng tự dừng yếu đi rõ rệt.

Lợi dụng sơ hở này Doãn Chí Bình nhanh chóng đưa hữu chưởng lên, cánh tay xoay nửa vòng đánh nhẹ ra, chưởng phong lướt tới.

Bên này Trương Thiên Trung muốn thu đòn lại nhưng đã muộn.

Ầm...

Thân người chàng loạng choạng thụt lùi đến mấy bước mới đứng vững được.

Hầu như cả Chu Kiếm Sinh và Khổng Thiện Vương có cùng một ý nghĩ giống nhau. Họ cảm thấy rằng Doãn Chí Bình quá lợi hại, và với sức lực của họ bây giờ có khác nào lấy trứng chọi với đá. Họ ngấm ngầm lo sợ.

Doãn Chí Bình cất giọng:

- Tiểu tử, ba chiêu đã qua, giờ thì cố mà cẩn thận.

Tánh quật cường nổi lên, Trương Thiên Trung nghiêng răng thốt:

- Để xem người làm gì được ta.

Doãn Chí Bình xoay người một cái, toàn thân chớp động, mờ nhạt lướt đi, cánh tay của hắn tung ra vờn chụp các yếu huyệt trên người chàng.

Trương Thiên Trung cả kinh đến độ mồ hôi ra ướt cả trán, song vốn tính bướng bỉnh, chẳng bao giờ chịu khuất phục. Chàng không hề nao núng, hai tay liên tiếp đánh ra liên tục.

Thoắt một cái chàng đã đánh ra hơn mười chưởng, trong khi cánh tay của Doãn Chí Bình trúng vào mình chàng rõ ràng, song chỉ chạm vào lớp áo bên ngoài, chẳng hề hấn gì.

Chưởng nối tiếp nhau, chưởng sau uy vũ hơn chưởng trước, thành thử cánh tay của Doãn Chí Bình lệch dích luôn luôn.

Doãn Chí Bình nhú mày, thâm nghĩ:

"Gã tiểu tử này liều mạng thật, rõ ràng mình nhận thấy chân khí của hắn đã bị tiêu hao một nửa, cơ sao còn đánh hăng như thế này. Chỉ trong thoáng mắt xuất phát hơn mười chiêu, cứ như vậy chân khí còn lại sẽ bị tiêu tán hết."

Nguyên nhân đưa tới tình trạng Trương Thiên Trung cứ phóng chưởng liên tục, là bởi chàng biết một khi độc tố phát tán thì chàng có muốn gắng sức cũng vô ích. Chỉ bằng hiện giờ chưa đến nỗi nào, thì cố vận dụng mà dành lấy thế thượng phong, sẽ có lợi cho mình.

Chính suy nghĩ ấy nên Trương Thiên Trung cứ đánh tới tấp.

Chu Kiếm Sinh đứng ngoài nhú mày, lão nghĩ thầm:

"Trong thiên hạ làm gì có thứ chuồng pháp lạ kỳ như vậy. Liên tiếp xuất chiêu, nội lực cho dù xung mãn đến đâu thì cũng tiêu vong mất."

Thật ra Trương Thiên Trung quá hấp tấp cho nên chàng đã phạm một sai lầm mà đáng lý ra chàng không nên mắc phải.

Doãn Chí Bình nhận thấy sắc diện của đối phương biến đổi từ trắng qua xanh, biết thể lực của Trương Thiên Trung suy giảm, hần cười đắc thắng, thân người phóng vút lên cao như chiếc pháo thăng thiên.

Trương Thiên Trung chỉ thấy chuồng ảnh trùng trùng lớp lớp, không còn thấy Doãn Chí Bình đâu nữa, cho nên dù có lợi hại đến đâu cũng không sao dám phản công tiếp, chẳng những thế, không khéo bị đả thương là đằng khác.

Chàng nhận ra tình thế bất lợi cho mình vội tung người lướt đi để tránh.

Có lẽ đoán trước được Trương Thiên Trung sẽ làm như vậy, cho nên Doãn Chí Bình đã dự liệu từ trước, hần rú lên một tiếng lanh lảnh chẳng khác gì tiếng tru của loài sói dữ, rồi dĩ nhiên toàn thân hần lác lư liên tục đến hoa cả mắt người nhìn.

Trương Thiên Trung như bị rơi vào một trận đồ không có lối thoát, hai tay bắt đầu lọng cọng.

Bất thành linh, bốp một tiếng, Trương Thiên Trung trúng một chuồng cơ hồ đứng không vững, nhưng không thể để cho đối phương coi thường mình, chàng gượng đau trụ tắn thật vững, nuốt một búng máu chực phun ra ngoài, nét mặt lạnh như tiền, hiên ngang nhìn địch thủ.

Doãn Chí Bình thấy khí phách của Trương Thiên Trung như vậy thì trong lòng phục lắm, hần lẩm bầm một mình:

Gã chẳng khác Trương Hồ Hồn ngày xưa chút nào, quật cường, cứng đầu, thấy chết mà không sợ, dũng khí lắm.

Trương Thiên Trung tiếp tục nghe lồng ngực của mình nhói đau. Chàng cố gắng căng răng chịu đựng, không để lộ ra ngoài. Chàng sợ để cho đối phương biết được điều này thì tánh mạng của chàng khó vẹn toàn.

Với tánh cương trực, Trương Thiên Trung thét lớn:

- Hôm nay một là ta chết, hai là ngươi chết.

Chữ chết còn trên môi của Trương Thiên Trung đã thấy thân người chàng lướt tới. Chàng nhớ đến những gì sư phụ kể về cái chết của thân mẫu, cộng với bị trúng Ung Vương thần đơn của Doãn Chí Bình, lửa căm hờn bốc cao mờ cả nhất nguyệt, dầu biết có thể không đánh bại được đối thủ nhưng chàng phó mạng cho số phận, tiếp tục xuất chiêu.

Không ngờ chàng vừa xuất thủ thì đã choáng váng đầu óc, phun liền ra hai ngụm máu tươi.

Chu Thất Thất hốt hoảng toan lao tới nhưng Chu Kiếm Sinh đã giữ nàng lại.

Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:

- Để ta tể độ đưa người về âm ty cho gia đình đoàn tụ.
- Đừng vọng tưởng, nếu ta có thác thì cũng rủ người đi cho có bạn.

Doãn Chí Bình cười khì:

- Thử xem người có thực hiện được hay không?

Trương Thiên Trung vận lực, tuy rất đau nhưng chàng cố chịu đựng không rên la một tiếng, rồi đánh liền ra một thế. Chiêu này cực kỳ lợi hại, đó là Ngọc trảm thần công.

Nhưng dù sao công lực của Trương Thiên Trung đã yếu dần nên sự lợi hại của chiêu pháp chẳng được phát huy đến tận cùng tuyệt đỉnh.

Doãn Chí Bình bật cười khinh mặt:

- Ngọc trảm thần công chỉ có vậy thôi sao? Ha ha ha...

Tiếng cười của đối phương chẳng khác nào như muôn ngàn kim châm vào cơ thể của chàng. Con tức giận bùng lên đến tận óc, Trương Thiên Trung đảo bộ thân pháp bay vọt đến.

Nhưng tiếc thay công năng của chàng bây giờ chẳng khác gì những kẻ mới bập bẹ học võ còn quá yếu. Thân ảnh quá chậm làm đối phương nhìn thấy rõ ràng.

Doãn Chí Bình đẩy nhanh tả chưởng về phía Trương Thiên Trung.

Ầm...

Trương Thiên Trung như con diều đứt dây bị tống văng ra xa cạnh mép vực thẳm.

Doãn Chí Bình gầm lên một tiếng bay tới. Chu Thất Thất không chịu được nữa, nàng hất tay cha rồi phi thân bay lướt tới, tung chưởng đánh vào Doãn Chí Bình.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh giật mình:

- Chu nhi!

Nhưng đã muộn, luồng chưởng phong của nàng đang cuộn cuộn đẩy tới chỗ đứng của Doãn Chí Bình.

- Hồng Huyết chưởng.

Thật vậy, chưởng pháp mà Chu Thất Thất vừa sử dụng chính là Hồng Huyết chưởng. Một làn khói một đỏ một xanh cuộn vào nhau thành một màu hồng tái nhạt.

Doãn Chí Bình không dám coi thường, hấn trụ bộ rồi cất người bay lên cao, lướt ngang qua chưởng pháp.

Vốn chỉ có ý cứu nguy tình thế nguy ngập cho Trương Thiên Trung, nên Chu Thất Thất chỉ đánh ra với một nội lực vừa phải, vì thế chưởng phong chẳng đáng ngại.

Nhưng riêng Doãn Chí Bình, hấn đã có ý giết chết Trương Thiên Trung thì dễ gì buông tha cho chàng.

Hấn lướt qua khỏi chưởng phong của Chu Thất Thất, đáp nhẹ xuống cạnh bên Trương Thiên Trung, đưa tay cử quyền đánh liền.

Trương Thiên Trung tuy bị thương rất nặng, song có khi nào lại chịu để kẻ khác coi thường mình. Chàng cũng cử quyền đánh trả lại, nhưng sức của chàng còn đâu để đối địch với cừu nhân.

Doãn Chí Bình bất thần dùng chân đá thẳng vào hạ bộ của địch thủ, làm cho Trương Thiên Trung phải phóng người bay vọt lên. Nào ngờ ý hấn muốn chàng làm vậy để hại chàng.

Cho nên lập tức hấn đẩy nhanh một chưởng, cốt ý đánh cho chết Trương Thiên Trung.

Ngoài kia Chu Thất Thất thấy mình đánh hụt một thế, bèn trở người nhằm lưng đối phương đánh ra một chưởng nữa. Lần này sử dụng đến chín thành công lực.

Còn Trương Thiên Trung sau khi bay vọt lên tránh đòn, cũng may cho chàng là thân người không còn nhanh nhẹn, nên lập tức rơi nhanh trở xuống như một tảng đá nặng. Nhờ thế thoát được cú đánh của Doãn Chí Bình. Nhưng vận may lại chuyển thành vận rủi.

Bởi Chu Thất Thất phóng chưởng tới, Doãn Chí Bình lạng người tránh khỏi, chỉ tội cho Trương Thiên Trung vừa rơi xuống cũng kịp lúc ngọn chưởng đánh tới, làm chàng không sao tránh khỏi.

Bùng...

Thân người Trương Thiên Trung trúng ngọn chưởng bị hất văng trở lên. Hai tay chàng chơi vơi chụp phải cành cây gần đấy, nào ngờ Doãn Chí Bình trông thấy, hấn phát tay chưởng một cái, cành cây gãy ngang, toàn thân người của Trương Thiên Trung rơi ào xuống vực.

Chu Thất Thất hốt hoảng la to rồi quỵ xuống ngất lịm.

Còn mọi người chỉ biết đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Trương Thiên Trung nhỏ dần và mất hút dưới lòng vực sâu thăm thẳm đầy sương mờ.

*

* *

Nữ nhân bị mặt được bốn liễu hoàn hướng dẫn bước đi theo một hành lang quanh co. Cứ mỗi đoạn hành lang dài độ vài thước là có một tên môn đồ đứng gác.

Thời khắc lúc này vào lúc hoàng hôn nên trong dãy hành lang được mắc những bó đuốc to, cháy bùng bùng, bốn bề tịch mịch vắng lặng.

Nữ nhân đưa mắt quan sát xung quanh, nàng chẳng thấy gì ngoài lối đi mà nàng đang bước.

Đi đến một tòa nhà có lối kiến trúc bằng đá màu hồng ngọc.

Bốn liễu hoàn dừng lại ở bậc thềm, lập tức có tám liễu hoàn khác ở phía trên thềm tòa nhà bước xuống. Chúng vận y phục bất đồng với bốn ả kia, tay mỗi người cầm một chiếc đèn lồng bằng lụa màu trắng.

Cả tám ả vừa bước xuống tới bên dưới đã cúi đầu chào nữ nhân, rồi một ả lên tiếng:

- Trang chủ đang đợi Tôn nương!

Bốn liễu hoàn kia lập tức lui ra, nữ nhân ấy bèn theo gót tám liễu hoàn nọ bước trở lên bậc thềm vào nhà.

Ở đây, Khổng Thiện Vương Ngự Thế Quân đã có mặt từ lâu. Hắn dăm dăm đưa mắt nhìn lên một bức tranh lụa thật lớn, được vẽ cảnh núi non hùng vĩ.

Một liễu hoàn cất giọng:

- Bẩm trang chủ, Tôn nương đã đến.

Hắn phất tay cho tám ả liễu hoàn lui ra.

Nữ nhân cúi đầu thốt khẽ:

- Nghĩa phụ!

Khổng Thiện Vương ừ hử cho có lệ rồi nói trống không:

- Ngồi đi!

Nữ nhân bước đến ghế ngồi xuống. Lúc này Khổng Thiện Vương mới chịu xoay người lại, nhìn nữ nhân rồi thốt:

- Người khinh suất làm Doãn Chí Bình nghi ngờ chúng ta rồi đó.

- Hải nhi biết lỗi!

Khổng Thiện Vương thở hắt ra một cái, chép miệng:

- Hôm đó ta bảo người đến giải thoát Tống Kim Bình là để dùng ả viết ra Đường môn độc kinh. Tại sao lại dùng Khổng mê u hương phấn mà sử dụng?

- Nghĩa phụ chớ giận. Lúc đó giáo đồ của U Hồn Cốc rất đông. Hải nhi sợ chúng phát hiện ra hành tung nên bất đắc dĩ phải lấy Khổng mê u hương phấn ra đối phó.

Khổng Thiện Vương phất tay áo một cái, chấp hai tay ra sau lưng:

- Bây giờ cái lão quỷ Doãn Chí Bình đang hướng mũi dùi nghi ngờ về phía ta, làm sao đánh tan mối ngờ vực ấy?

Nữ nhân nói khẽ:

- Nghĩa phụ đừng quá lo lắng, hài nhi đã có sẵn một kế hoạch vẹn toàn, nhằm chuyển mối nghi ngờ của U Hồn giáo chủ sang đối tượng khác.

Khổng Thiện Vương nhú mày:

- Kế hoạch như thế nào? Người nói ta nghe thử xem?

Nữ nhân chậm rãi nói:

- U Hồn giáo chủ muốn có Đường môn độc kinh, ta cũng vậy. chi bằng tạo mối nghi ngờ giữa hần ta với Quan Hi Vương Trí Tinh.

Khổng Thiện Vương cau mày:

- Ta chưa rõ ý của người?

- Chỉ cần ly gián họ tất ta có lợi. Về chuyện này nghĩa phụ cứ để cho hài nhi lo. Thiên cơ bất khả lậu, sau này hài nhi sẽ nói rõ cho nghĩa phụ biết.

Khổng Thiện Vương dường như chẳng mấy tin tưởng cho lắm, hần cất giọng nói:

- Liệu có thành công hay không?

- Nghĩa phụ muốn có Đường môn độc kinh thì cứ chờ tin lành của hài nhi.

Khổng Thiện Vương gật đầu:

- Nghe người nói chắc như vậy ta cũng an tâm. Mọi chuyện cứ thì hành nhưng phải hết sức cẩn thận.

- Hài nhi ghi nhớ lời nghĩa phụ.

Khổng Thiện Vương sức nhớ một việc bèn chuyển đề tài:

- Việc theo dõi tông tích gã bịt mặt quái lạ người làm tới đâu rồi?

Nữ nhân đáp liền:

- Hôm nay hài nhi tới đây cũng vì chuyện đó!

- Không lẽ người có tin tức gì đáng nói?

Nữ nhân gật đầu nói tiếp:

- Hai hôm nay hài nhi nhận được tin gã bịt mặt ấy đi về hướng Lâm Tri.

- Lâm Tri?

Khổng Thiện Vương bật thốt.

- Đó là hướng tới U Hồn Cốc. Không lẽ gã này có quan hệ với Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình?

- Không có lý như vậy?

Khổng Thiện Vương nhìn vào mặt nữ nhân bịt mặt:

- Người nói vậy chắc có ý gì?

Nữ nhân bịt mặt nói:

- Lần trước gã bịt mặt ấy đã xen vào chuyện của U Hồn Cốc tại Lạc Dương thành. Hắn giúp cho nhóm của Trương Thiên Trung đánh lại người U Hồn Cốc. Vậy có lý nào có quan hệ với Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình?

Khổng Thiện Vương gật đầu cho rằng nữ nhân kia lý giải đúng. Hắn nói:

- Thế gã bịt mặt về Lâm tri làm gì?

- Về vấn đề này hài nhi chưa rõ, sẽ phái người theo dõi tiếp. Nhưng hài nhi có một điều muốn báo qua cho nghĩa phụ biết.

Khổng Thiện Vương biết điều mà nữ nhân bịt mặt sắp nói ra là quan trọng, bèn hất tay một cái, lập tức các cánh cửa sổ đang mở toang bị đóng sầm xuống hết.

- Người cứ bấm báo, chớ ngại.

Nữ nhân bịt mặt hạ thấp giọng nói thật khẽ:

- Hài nhi phát hiện gã bịt mặt ấy có lần đến gặp hai người.

- Là ai vậy?

Nữ nhân bịt mặt đáp gọn:

- Người của Giang Nam phái.

- Người nói cái gì? Tại sao là Giang Nam phái? họ đã bị tứ đại danh phái khống chế, không được rời khỏi Giang Nam nửa bước kia mà?

Nữ nhân bịt mặt giọng chắc nịch quả quyết:

- Hài nhi không thể làm được. Hài nhi còn thấy rõ mặt hai người này nữa.

Nữ nhân bịt mặt nói liền:

- Một người là Cao Khúc, người còn lại chẳng ai khác hơn là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhận.

Khổng Thiện Vương chép miệng:

- Nếu đúng vậy thì chắc là Giang Nam phái rồi. Họ đến đây làm gì? Và quen biết ra sao với gã bịt mặt kia?

- Có một điều lạ là Cao Khúc và Kim Mạc Nhận cùng với một người nữa đã rời Lạc Dương đi Vũ Hán.

Khổng Thiện Vương bèn thốt:

- Người mà người vừa đề cập có phải là Giang Nam Đệ Nhất Tài Tử Kim Vĩ, em trai của Kim Mạc Nhận?

- Không phải.

Khổng Thiện Vương thắc mắc:

- Vậy người đó là ai?

- Một lão già.

Khổng Thiện Vương lập lại:

- Một lão già? Lão là ai thế? Sao lại có nhiều điều kỳ lạ như vậy?

- Người Giang Nam phái lần này ly khai khỏi Giang Nam, hài nhi nghĩ tất phải xảy ra chuyện gì đó, không chừng có liên quan tới Chấn Thiên Kiếm cũng nên.

Khổng Thiện Vương gật gù:

- Cũng có lý lắm, vậy người mau chóng cho người gấp rút theo dõi gã bịt mặt đó.

Nữ nhân cúi đầu:

- Chuyện này hài nhi đã làm rồi, nghĩa phụ an tâm.

Khổng Thiện Vương hài lòng:

- Người làm việc ta an lòng lắm.

Nữ nhân bịt mặt vòng tay cúi đầu:

- Nếu không còn gì truyền dạy nữa, hài nhi xin phép được cáo từ.

- Người cũng nên lui gót, lưu lại đây lâu Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sẽ sinh nghi.

Nữ nhân bịt mặt lên tiếng:

- Hài nhi cáo từ.

Nói đoạn y bái chào Khổng Thiện Vương một lần nữa sau đó mới bước ra khỏi cửa.

Ở đây đã có sẵn tám liễn hoàn lúc nãy. Vừa thấy nữ nhân bịt mặt bước ra, chúng liền cúi đầu đồng thốt:

- Tôn nương.

Rồi dẫn đường đưa nữ nhân bịt mặt ra phía bên ngoài. Tại đây lại có bốn liễn hoàn khác, chúng tiếp nhận và đưa nữ nhân ra khỏi dãy hành lang.

Vừa tới cổng, bất thành linh một ả a hoàn trong số bốn ả đi gần bên nữ nhân bất thần đưa tay chụp lên khăn che mặt của nữ nhân.

Vì quá bất ngờ nên nữ nhân bịt mặt chẳng kịp phòng bị, đã để lộ khuôn mặt của mình.

Số liễu hoàn còn lại thấy vậy vội quát lên:

- Tiểu Linh, sao ngươi dám...

Bọn chúng chưa nói hết câu đã bỏ lỡ, bởi a hoàn Tiểu Linh đó đã cởi bỏ lớp hóa trang.

Bọn liễu hoàn nhao nhao:

- Thì ra không phải Tiểu Linh, có kẻ đã đội lớp.

Nữ nhân cũng vừa kịp nhận ra người này, nàng thốt:

- A! Là người Thanh Ưng Quách Phú Lương.

Thanh Ưng Quách Phú Lương gật đầu:

- Chính là ta! Quả nhiên giáo chủ liệu việc như thần. Người lại là nội gián bấy lâu nay ở U Hồn Cốc, thảo nào lại rành đường đi nước bước ở đó.

Nữ nhân quát to:

- Kẻ nào biết rõ về ta thì sẽ chết.

Lập tức ba liễu hoàn bèn phóng tới vùng tay ra đòn.

Cùng lúc đó, một bóng người phóng ra tiến sát sau lưng gã Thanh Ưng Quách Phú Lương.

o O o